

LIBRIS

We know
books

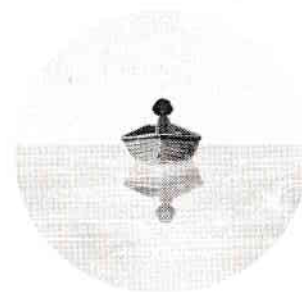
Laurel Snyder este o scriitoare, poetă și eseistă americană, născută la Baltimore, Maryland, în 1974. A absolvit Iowa Writers' Workshop și predă cursuri de scriere creativă la universitățile Hamline și Emory. În prezent autoarea trăiește în Atlanta alături de familie.

Printre cele mai populare cărți pentru copii scrise de Laurel Snyder se numără: *Orphan Island* (2017), *Bigger than a Bread Box* (2011), *Seven Stories Up* (2014) și seria *Charlie and Mouse* (2017).

LAUREL SNYDER

Insula orfanilor

Traducere din engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

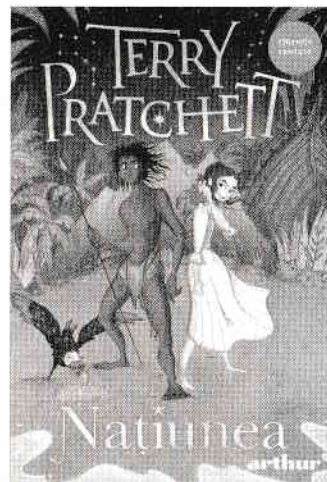

arthur

Cuprins

1	Clopotul și barca	11
2	Două siluete triste	27
3	Explozia dimineții	40
4	Cum e să ai un Protejat	49
5	Lasă-ți papucii	59
6	Povești de adormit copiii	74
7	Ca prin minune	83
8	Mici schimbări	93
9	Bravo	103
10	Înoți sau te duci la fund	112
11	Adevărul doare	124
12	Socoteala	138
13	Cu capul la suprafață	152
14	O zi numai bună să dispari	171
15	Rândul lui Ben	189
16	Lămâi?	201
17	Apropierea de Loo	216
18	O pradă ciudată	226
19	O coincidență bizară	239

20 Ceva se-ntâmplă	248
21 Aripă care se deschid	266
22 Dinăuntru	279
23 Repararea lumii	287
24 Șarpele din iarbă	298
25 Direcția	319
Mulțumiri.	329

Terry Pratchett

Națiunea

Ilustrații de

Laura Ellen Anderson

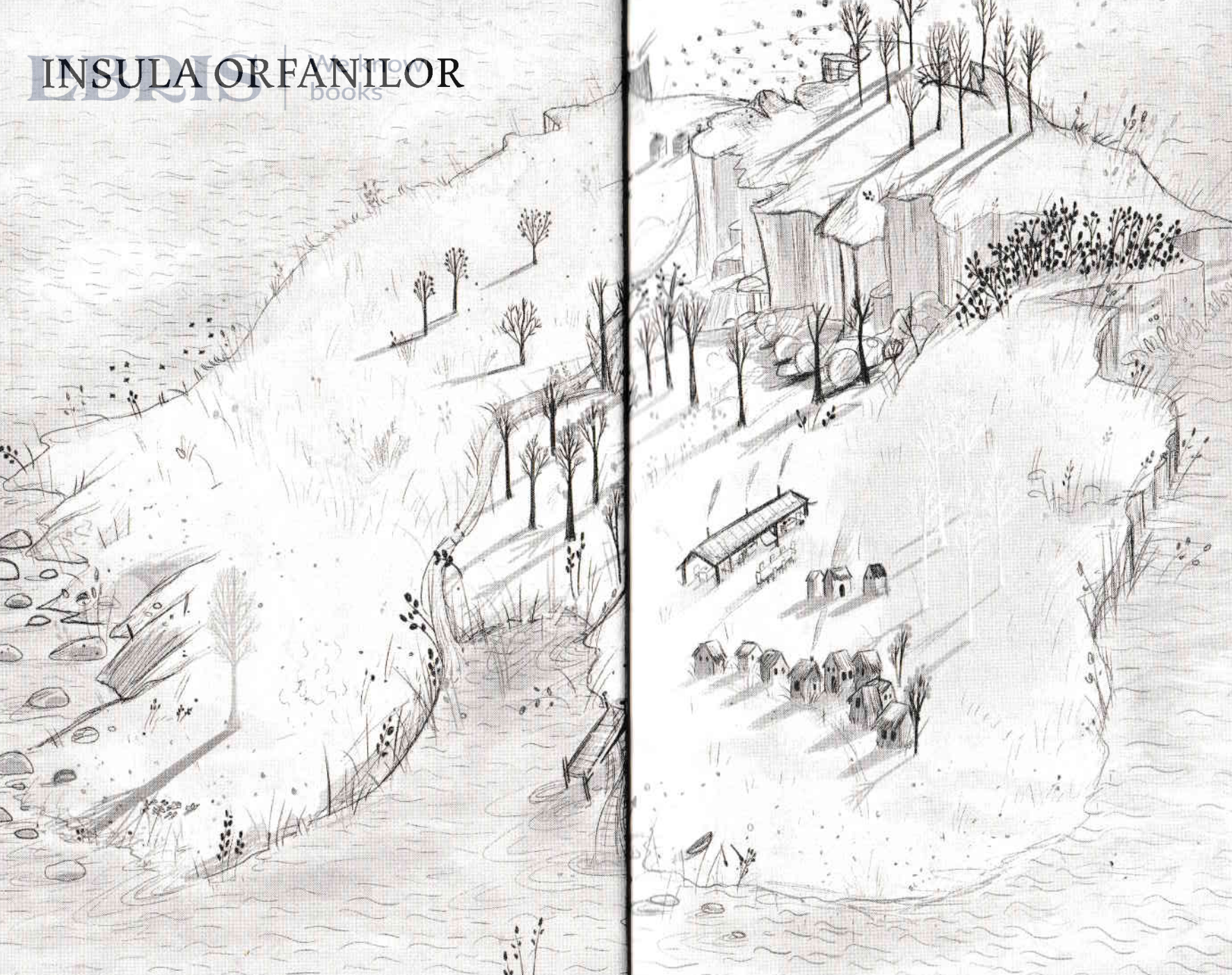
Traducere din engleză

de Iulia Arsintescu

După ce un talaz uriaș îi distruge satul, Mau e singurul care scapă. Daphne – o călătoare venită din cealaltă parte a globului – e unica supraviețuitoare a unui naufragiu. Despărțiți de limbă și obiceiuri, cei doi sunt uniți de o catastrofă. Încetul cu încetul, li se alătură alți refugiați. Luptând să-și apere mărunta comunitate, Mau și Daphne înfruntă spirite ancestrale, dau piept cu moartea însăși și dezvăluie un secret de mult ascuns ce răstoarnă literalmente lumea cu susul în jos.

INSULA ORFANILOR

books

1 | Clopotul și barca

Jinny a auzit clopotul. Și-a aruncat cartea pe jos, a renunțat la confortul vechii canapele maronii și s-a năpustit spre ușă. Când a ieșit din cabană în aerul serii, Jinny alerga.

Pe plajă, toată lumea alerga – fugeau mâncând pământul spre golf, chemați de clinchetul cristalin al clopotului, ce răsuna atât de vesel în amurg. Erau opt copii, care alergau de la vatră sau de la bucătăria în aer liber, din cabane, întrecându-se până la clopot și la băiatul înalt care îl bătea pe malul apei.

Așa era de fiecare dată când suna clopotul.

În golf s-au aliniat, gâfâind și holbându-se la mare, să vadă barca ce se apropia în lumina amurgului. Așteptau acolo ca stâlpii inegali ai unui gard. Erau acolo Deen, care stătea cât era el de înalt lângă Jinny și care acum se apleca să atârne grijuliu clopotul de cârlig, și micuțul Sam, alături de el. Eevie cea subțire,

care se încrunta la valurile ce se loveau de țarm de parcă i-ar fi greșit cu ceva, și Oz și Jak, care se tot înghionteau. Joon stătea mândră la capătul șirului, privind concentrată spre mare, iar Nat aștepta răbdătoare lângă ea strângând în mâini o carte. Apoi era Ben, doar cu un an mai mic decât Jinny și aproape la fel de înalt ca ea, zâmbind relaxat în timp ce privea răbdător apa.

Deen fusese cel care zărise bărcuța verde ce se ivise din ceața ce înconjura insula, străpungând valurile albe. Deen luase clopotul și bătuse în el ca să-i cheme pe ceilalți. Pentru scurtă vreme, Deen fusese singurul care știuse că era din nou vremea pentru o Schimbare.

După Jinny, asta nu era corect față de Deen. La urma urmei, era rândul lui să plece. Nu el ar fi trebuit să sune clopotul și să aștepte pe plajă de unul singur. Jinny s-a apropiat de el. L-a apucat de mână lui rece, iar Deen a strâns-o tare de degete și le-a împletit cu ale lui, dar nu s-a întors s-o privească. Nu-și dezlipea ochii negri de barca din depărtare, așa că Jinny a făcut la fel, întrebându-se la ce s-o fi gândit el. Părea ciudat de calm, deloc surprins, de parcă așteptase barca. Dar avea fălcile încleștate.

După câteva minute învăluite în tăcere, barca s-a strecurat în golf și și-a pus prova verde pe nisip, la

picioarele lor goale. Apoi a urmat momentul adevărului. Clipa aceea ciudată când cei nouă copii de pe țarm au privit în barcă. Înainte să spună cineva ceva. Se uitau fix cu toții.

La copilul care tremura și se uita fix la ei.

Jinny știa că ea ar fi trebuit să vorbească prima, să-i întindă o mână copilului și să-l ajute să coboare pe insulă. La urma urmei, avea să fie al ei. Protejatul ei. Jinny era cea mai vârstnică acolo după Deen și devenea oficial Bătrână după ce el urca în barcă. Dar ea nu putea nici să-și miște picioarele. Nu se simțea pregătită. Jinny și-a vârat degetele de la picioare în nisipul umed și l-a strâns pe Deen de mână. A strâns-o și el, dar apoi i-a dat drumul. A abandonat mâna lui Jinny, care și-a lăsat-o să cadă moale pe lângă corp.

Anul trecut în barcă se aflase un băiat, Sam cel blond, care acum stătea lângă Deen, fornăind. Întotdeauna fornăia. Sam îi aparținuse lui Deen și se ținuse după el ca o umbră oriunde mergea. Sam împărțise cabana de dormit cu Deen și fusese mereu umil, învățând mersul lucrurilor pe insulă de la băiatul cel înalt care urma să plece acum, atât de brusc.

Nou-venita era, desigur, o fată. Era anul fetelor. Avea niște ochi uriași și uimiți. Bărbia îi tremura și

buclele negre i se umeziseră de la apa mării. Fata era frumoasă, dar nu conta. Adevărul era că toți copiii arătau la fel în barcă. Băieți sau fete, grași sau slăbuți, mai deschiși sau mai închiși la culoare. Arătau jilavi, pierduți și mucoși. Le curgea nasul de la picăturile fine de apă sărată.

Acum așteptau cu toții. Așteptau ca Jinny să spună ceva. Întârzia prea mult și o știa, dar îi venea greu să vorbească. Clipa de care se temuse de-a lungul a sute de somnuri o făcuse să încremenească. În cele din urmă s-a mobilizat. Picioarele i s-au poticnit în nisip, când a întins țeapănă brațul spre barcă, cu mâna deschisă și palma în sus.

— Hei! a strigat ea exagerat de tare.

Propria voce îi răsună în urechi.

— Cum te cheamă?

Fata s-a uitat la mâna lui Jinny. Și-a deschis gura și s-a uitat în jur, măturând plaja cu privirea, apoi revenind la Jinny și la șirul de copii curioși. Fata nouă a clătinat din cap ușor de tot.

— O, haide, a spus Jinny. N-ai de ce să te temi. Coboară!

Nu voia să se întindă și s-o apuce. Nu voia s-o sperie și mai mult pe fată. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi coborât singură.

Fata nouă s-a uitat la Jinny preț de câteva clipe, respirând înspăimântată în unduirea valurilor de suprafață. Toată lumea aștepta. În cele din urmă, ea a vorbit.

— Mama? a întrebat ea, privind cu ochii mari la Jinny.

Jinny a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea. Nicio mamă. N-avem mame pe-aici. Dar va fi bine. Îți promit. Trebuie doar să cobori.

Nu voia să pară lipsită de inimă, dar toți nou-veniții făceau la fel la început. În scurt timp, fata avea să uite de mama. Avea să înțeleagă – acum avea insula. Insula era mai bună.

Fata și-a strâns ochii. Așa că Jinny a tras aer în piept și a făcut un pas în față, aplecându-se. A pus piciorul în barcă, iar fata a strigat „Ah!” când barca s-a înclinat și s-a cutremurat ușor sub greutatea lui Jinny. Dar nu s-a îndepărtat. Barca nu se îndepărta niciodată.

Nimeni nu știa cum funcționa barca. Ajungea în același loc, prin ceața groasă. Ca trasă de o funie invizibilă. Apoi pleca din nou, câteva minute mai târziu. Pe barcă te puteai baza cu adevărat, la fel ca pe stele.

Jinny s-a întins spre fată. Prinzând-o de sub brațele ei subțiri, Jinny a tras-o cu forța de pe banca de scânduri și a ridicat-o peste parapetul verde al bărcii luând-o sub braț, ca s-o poată duce înapoi la șirul de copii, unde a trântit-o tare în nisip. Mai tare decât intenționase, așa încât copila a scos speriată un „Uf!”.

După aceea, Jinny și-a scos-o pe fată din minte, căci sosise momentul. Barca era goală. Aștepta. Jinny s-a întors să se uite la Deen și s-a încruntat.

— Ești... gata?

Deen a dat din cap că da. Părul lins îi acoperea fața.

— Cred că da, a murmurat el. Cred că e timpul, nu?

A făcut un pas înainte și s-a întors spre ei. I-a privit din cap până în picioare – pe toți.

— Ei bine, a spus Deen. Deci...

Jinny a auzit un hohot de plâns înăbușit când Sam a ieșit din șir și a alergat înainte, îngropându-și fața în burta lui Deen. Deen și-a pus mâna mare pe capul lui Sam, dar a continuat să vorbească.

— Gata, gata, o să-mi fie dor de tine, amice. Dar nu-i nevoie să plângi. Ne revedem dincolo. Când îți vine rândul. Bine?

Nu i-a răspuns nimeni, dar în spatele lui Deen barca s-a clătinat nerăbdătoare. Deen s-a ghemuit ca să-l îmbrățișeze pe Sam.

— Trebuie să plec, Sam, prietene, a spus el. Dar o să te descurci. Ceilalți vor avea grijă de tine.

S-a uitat iar peste umăr la Jinny, cerându-i parcă ajutorul. Dar vocea îi era lipsită de vlagă, așa cum se întâmplase de multe ori în ultima vreme. De parcă ar fi recitat cuvintele alea. Nu păreau venite tocmai din inimă. Nu lăsa impresia că ar crede ce spune, c-ar fi pe bune.

Înainte ca Jinny să poată reacționa, Ben s-a pus în mișcare. A trecut cu pas sigur pe lângă copii, l-a luat pe Sam în brațe și l-a dus de acolo fără niciun cuvânt. Ben nu s-a oprit nici când Sam a început să se smiorcăie. Mergea neabătut spre cărare și spre cabane. Era minunat, și-a zis Jinny, cum Ben știa mereu ce să facă. Ce priceput era Ben! S-a întrebat cum era să fii mereu așa priceput.

Oricum, era mai bine că Sam plecase, și-a spus Jinny. Nimic nu-i putea face clipele ce urmau mai ușoare. Și de câte ori își putea lua cineva la revedere? În cele din urmă, soarele avea să apună în mare. Deen trebuia să urce în barcă înainte să se întunece prea tare. Toată lumea știa asta.

Unul câte unul, ceilalți copii l-au urmat pe Ben. L-au îmbrățișat pe Deen în semn de rămas-bun și poate că și-au stăpânit lacrimile – sau poate că nu – dar s-au întors la cabane. Să mănânce sau să citească, sau să se bage sub pături și să doarmă foarte mult. Urma o noapte tăcută. Așa se întâmpla întotdeauna. Deen nu plângea, așa că Jinny și-a impus să nu plângă nici ea.

Până la urmă, toți ceilalți au dispărut, iar Jinny și Deen au rămas singuri, lângă nou-venită, un boț de fată în nisip. Atât de tăcută de parcă nici nu era acolo. Deen era încă încremenit, țeapăn, și privea în altă parte, așa că Jinny s-a ridicat ca să-l îmbrățișeze pentru ultima oară, dorindu-și ca el să se înmoaie, să fie iar cum a fost. Și-a îngropat fața în scobitura gâtului lui. Și-a lipit obrazul de unghiul ascuțit al claviculei, iar părul lui i-a gădilat obrazul. A așteptat ca el să vorbească primul. Prietenul ei cel mai bun. Fratele ei. Dar el n-a vorbit. S-a tras doar departe, smulgându-se din îmbrățișare.

— Oh, a spus Jinny.

Deen era singura persoană din lume care se aflase aici la venirea lui Jinny. Ea nu-și mai amintea ziua aceea și se îndoia că el și-o amintea, dar tot mai însemna ceva. De când se știa, Deen fusese acolo, fix cu

un cap deasupra ei. Însoțitorul ei permanent. Acum el pleca, iar ea devenea Bătrână, cel mai înalt copac, cu cea mai lungă memorie. Nu se simțea pregătită.

Partea bună cu Schimbarea era că cei mici nu-și mai aminteau de sosirea lor. Adesea, cu trecerea anilor, își uitau chiar și Bătrânii, toate orele petrecute împreună, toate lecțiile învățate. Amintirile zburau odată cu somnurile.

Jinny de-abia și-o amintea pe Emma, Bătrâna ei. Își amintea doar o pată de păr roșu și pistruu, un râs ușor ca o adiere. O tipă înaltă, care o ținea de mână atât de strâns, că o dureau degetele când urcau alături pe bolovani, spre stânci. La fel, Sam îl putea uita acum pe Deen. Era greu de crezut că asta s-ar fi putut întâmpla, dar erau atât de tineri când se întâmplaseră toate acestea. Ceea ce știau ei – tot ce știau – era insula în sine, anii petrecuți alergând pe plajă, cântecele de la foc, culesul fructelor din copaci și pescuitul cu plasele. Sarea și nisipul și soarele. Ei știau doar partea bună.

Dar pentru Jinny, această Schimbare era diferită. Era un moment ce n-avea să dispară niciodată pentru ea. Știa asta, în adâncul sufletului. Simțea cum i se gravase în memorie. Spera că Deen simțea același lucru. S-a uitat la el și a încercat să-i memoreze

fața – pielea netedă și omoplații proeminenți. Așa arătase mereu? Jinny nu se gândea la Deen ca fiind colțuros. Când se întâmplase asta?

Jinny a memorat și senzația de moment – nisipul umed de sub degetele de la picioare, valurile care se suprapuneau, sarea de pe buzele ei. Și le-a lins. Deen se putea preface că nu-i pasă, dar ea refuza s-o facă.

— Nu vreau să pleci, a spus Jinny și a scuturat din cap.

Deen s-a forțat să zâmbească.

— Ei, de data asta n-o să fie cum vrei tu.

Jinny s-a încruntat la el.

— Nu spune asta. Nu-i amuzant.

— E doar un an, a spus Deen. Apoi ne revedem. A privit în jos, întâlnindu-i privirea.

Dar ceva din ce spusese o deranjase pe Jinny, și ea a turuit niște cuvinte care i-au surprins pe amândoi.

— Nu știi asta. Nu știi unde merge barca. Nimeni nu știe. Te-ar putea duce la capătul pământului. Sau în colții vreunui monstru marin, ca într-o carte. E drăguț din partea ta c-ai fost vesel în fața micuților, dar adevărul e că ai putea să plutești în largul mării pentru totdeauna, până mori de foame. Nu-i așa?

Deen s-a uitat la ea de parcă n-ar fi recunoscut-o deloc.

— Dar știu că ești optimistă, a spus el încordat.

— Poate că n-ar fi trebuit să spun asta, a zis Jinny. Dar știi că ăsta-i adevărul și nu pare să-ți pese. Parcă-ai vrea să pleci. Sau că ai plecat deja. Că ai plecat demult. De ce?

— Termină, a spus Deen și a lovit barca cu piciorul. Nu-i atât de simplu, Jinny. Nu pot să-ți explic... cum mă simt. Nici măcar ție. N-ai înțelege.

— Încearcă, a spus Jinny.

Deen a clătinat din cap.

— Nu știu cum. În fine, trebuie să urc în barcă. De ce vrei să-mi îngreunezi situația? De ce vrei să ne certăm acum?

Gura lui Jinny s-a închis și privirea i s-a înfipt în nisip. Asta făcea? Intenția ei fusese alta. Nu voia decât ca lui să-i pese...

— Îmi pare rău, a murmurat ea. Doar că-mi vei lipsi. Mult.

— Bineînțeles că-ți voi lipsi, a spus Deen. Și tu mie. Dar n-am de ales. Știi ce zic?

Jinny s-a mușcat de buză și a încercat să nu mai spună ceva anapoda. Dar nu putea să tacă.

— Știi, poate că ai de ales. Adică ai putea... să rămâi.

— Să rămân? a privit-o el chiorâș.